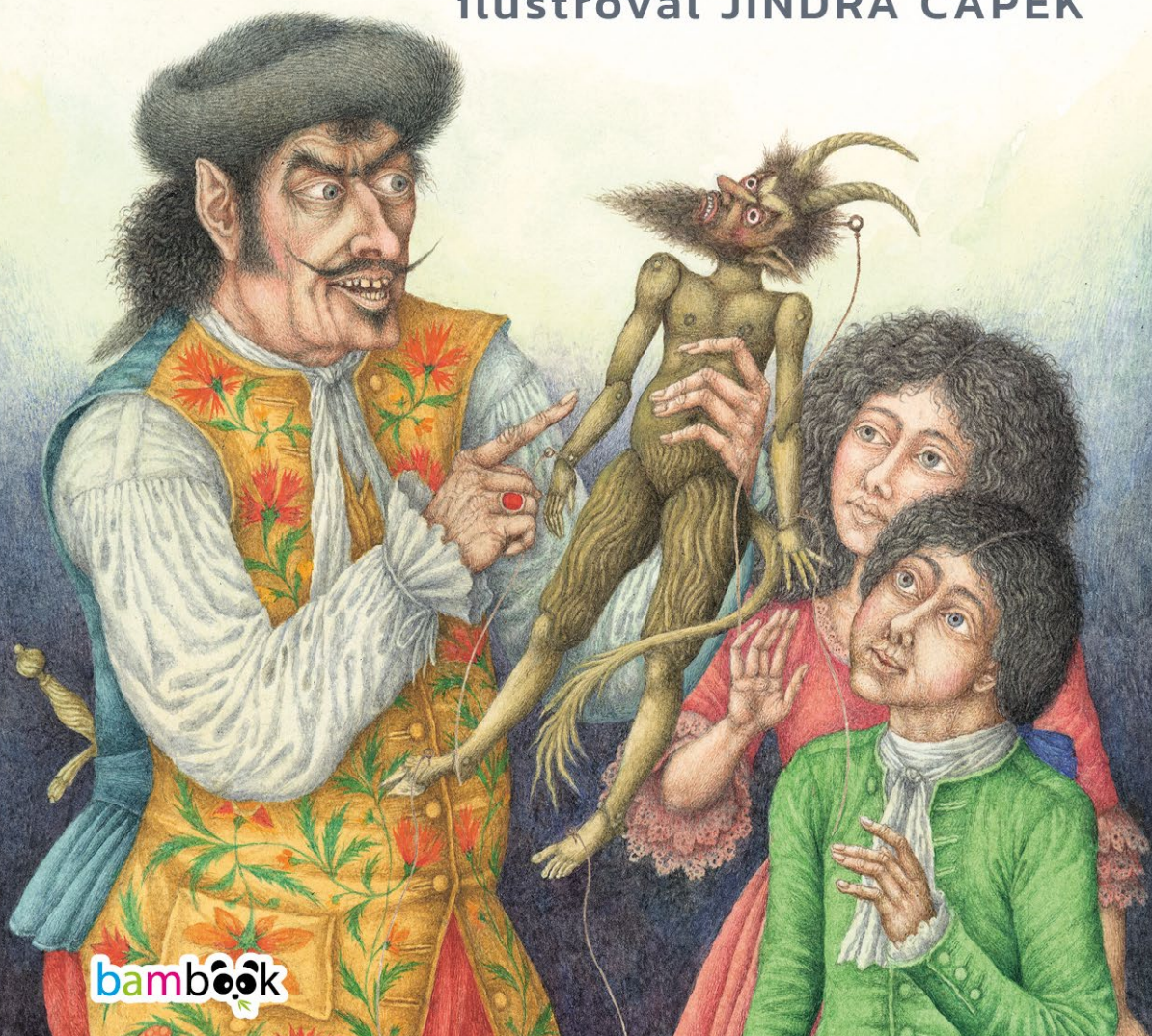

ČERTI nejdou

ZDENĚK SVĚRÁK

ilustroval JINDRA ČAPEK

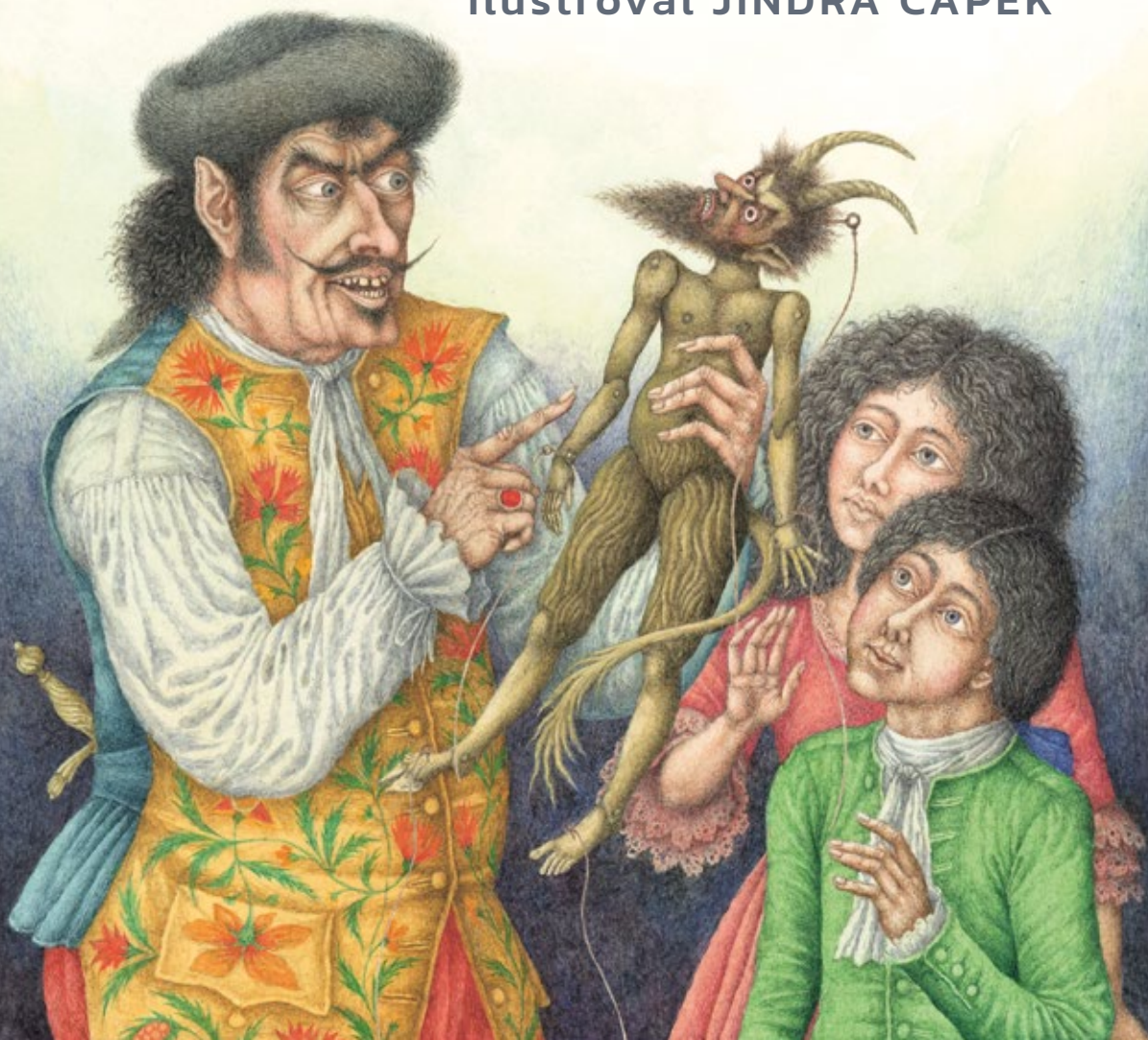
CERTI
nejsou

© Grada Publishing, a. s., 2023
Text © Zdeněk Svěrák, 2023
Ilustrace © Jindra Čapek, 2023

ČERTI nejdou

ZDENĚK SVĚRÁK

ilustroval JINDRA ČAPEK

ojďte, zavedu vás do zvláštní krajiny. Pradávné sopky tu vyvřely na povrch a nadělaly kopce, jako by tu řádl obří krtek. Když žhavá láva vychladla a ztuhla, pokryla ji tráva. Všechny ty zelené kopce jsou oblé, pouze z jednoho vrcholu trčí k nebi něco jako vykotlaný pařez.

Je to hrad Hakenburk.

Dnes tu z něho zbyly jen dvě věže slepené z temných kamenů, ale kdysi to býval nedobytný hrad obehnaný pevnými hradbami. A kdo ho vlastnil, panoval celému tomu kraji zvanému Středohoří. Když přimhouříte oči a popustíte uzdu fantazii, spatříte ho v celé jeho kráse.

Vidíte tu bránu? Bývala po celý čas zavřená padacím mostem, který ji otevřel, jen když k tomu dal hradní pán Lumír z Hakenburku svolení. Jako právě teď.

Osvalený chlap otáčí klikou, řetězy rachotí, v dřevěných čepech to vrže, těžké fošny se otrásají, až dosednou na trám příkopu se stojatou vodou. Je to voda dešťová, kde by se v takové výšce vzal potok.

Polekané žáby naskáčou pod zelený škráloup hladiny. Most zaduní pod koly bryčky tažené párem koní a pak se opět zvedá do obranné polohy a bránu zavře.

Za kočím, ve voze vystlaném polštáři, se natřásá baron Lumír. Je to dobře oblečený pán středního věku a nejspíš je to fintil. V příhrádce za zády kočího nahmatal rukojeť zrcátka a za jízdy se prohlíží. Hezký není, ale neví o tom.

Dole v kraji, na křižovatce cest, je pěkná hospoda. A v ní obsluhuje hosty ještě pěknější děvče. Teď, když je i pěkné počasí, sedí se u stolů venku. Dívka má co dělat. Proplétá se mezi stoly s žejdlíky napěněného piva a těžký cop černých vlasů jí kmitá po zádech jako splašený.

„Aničko!“ volá od výčepu její zavalitý otec. „Polívka!“

Anna vrátí otci prázdné holby a v kuchyni převezme od matky nádobu s kouřící polévkou. Sotva ji donese ke stolu, ozve se z cesty troubení. Je to troubení poštovní a znamená, že jede, jede poštovní panáček.

Anička zpozorní, otře si ruce do zástěry a spěchá mu vstříc.

„Máte něco pro mě?“ ptá se.

„Dneska mám!“ podává jí poštovní panáček z kozlíku psaní.

„Díky!“ políbí šťastná dívka obálku, a protože není čas na čtení, uloží ji do kapsy své zástěry.

Sotva poštovní vůz odjede, zastaví před hospodou Lumírova vyplstrovaná bryčka. Překvapení hosté ztichnou. Nestává se často, že by pán z Hakenburku sešel mezi lid. Zkoprnělý hostinský vyrazí od výčepu, aby stůl pod šindelovou stříškou opatřil ubrusem. Než Lumír usedne, stačí mu ještě změkčit židli polštářkem.

„Červené víno,“ poručí si Lumír.
„Aničko! Červené víno pro pana barona!“
Když mu ho dívka nalévá, chvějí se jí ruce.
„Na tvoji krásu!“ zvedne baron pohár.
Anna se rozpačitě usměje a chce odejít.
„Počkej!“ zadrží ji vzácná návštěva. „Viděl jsem tě v kostele a víš, co se mi přihodilo?“
„To nevím,“ přizná Anička.
„Zamiloval jsem se do tebe,“ řekne rovnou Lumír.
„Vy si ze mě děláte legraci,“ zasměje se dívka. „Vždyť jste ženatý!“
„Byl jsem, děvenko, byl, ale žena mi zemřela. Představ si to. Náhle zemřela,“ odpoví zkormouceně baron.
„To je mi líto,“ neví Anna, co jiného říci.
„Na hradě by se ti líbilo. Krásná hradní paní bys byla...“ usrkne baron vína.
„Jste hodný, pane barone, ale vy jste urozený a já obyčejná... A zadaná. Já už ženicha mám.“
„Ano? A kde je?“
„Na vojně.“
„A kdypak se ti vrátí?“ zajímá se Lumír.
„Za šest let. Už má jeden rok odsloužený.“
Tomu se baron zasměje: „Šest let na něj budeš čekat?“
„Ano. My si píšeme,“ sáhne Anička do zástěry pro dopis jako pro důkaz lásky.
„Ukaž,“ prohlíží si Lumír obálku s pečeti a zpáteční adresou. „Jiří! Až v Prešpurku slouží. To je dálka. Já mám mezi vojenskými pány známé. Mohl bych zařídit, aby mu tu službu...“
„Zkrátili?!“ špitne dívka radostně.

